

Pares i mares fan les mil i una a partir del final del curs escolar per **combinar els horaris del lleure infantil amb els horaris laborals**. Però hi ha famílies que és precisament durant les vacances escolars quan treballen més que mai. Com s'ho fan?

100% obert per vacances

L'encara més difícil: conciliar quan no hi ha escola

LAURA PINYOL

La Lucía, el Diego i la Inés estan de vacances. També ho estan l'Oriol, la Martina i el Marc. I la Lucía i el Sergio, també. Els seus pares, no. El curs escolar va acabar el 21 de juny, coincidència astronòmica amb el solstici d'estiu, la nit més curta de l'any. Des de Sant Joan, ja tenim l'estiu aquí. Estrem estació meteorològica i el més llarg dels períodes de vacances de tot l'any. Encara que per a molta gent encara falten unes quantes setmanes per tenir vacances, la canalla ja en té. Pares i mares han tingut feina per quadrar les agendes laborals amb les ofertes lúdiques que ajuntaments, esplais i entitats organitzen en aquestes dates. Almenys durant el juliol. A l'agost, poc o molt, tothom para.

Però hi ha famílies que, precisament, és ara quan comencen les vacances generalitzades que tenen més feina. Alguns perquè treballen en serveis bàsics i elementals que no fan vacances. D'altres perquè justament ara comencen la temporada alta. Al final, els nens són els que fan les vacances i, la resta, el que es pugui.

El Daniel Escola i la Susana Millan són metges i són els pares de la Lucía,

el Diego i la Inés. Treballen a l'estiu. El Daniel al SEM de Granollers i al GEM de l'estació de bombers de Bellaterra. La Susana és intensivista a l'UCI del Parc Taulí de Sabadell. Fins ara, cada estiu apuntaven els fills a campus d'activitats durant quatre setmanes. Després marxaven uns dies amb un, primer, i amb l'altre després. Es combinaven les vacances del pare i la mare per cobrir la resta del mes procurant coincidir, com a mínim, una setmana. Però el canvi de feina del Daniel ha obligat també a modificar l'organització familiar. Com que fa guàrdies de 24 h, que ocupen un total de 8 o 9 dies de cada mes, aquest any tots tres són a casa i no faran casals. "Hem muntat una rutina que ens permet fer deures, anar a la piscina, fer el dinar i les tasques de la casa, mirar una pel·lícula o fer la migdiada i fer alguna activitat de tarda", explica el Daniel. El dia que ell té guàrdia, els avis cobreixen una part de la jornada, fins que un dels dos pot recollir-los. I així, tot l'estiu.

Renunciar a la feina

L'Oriol Bonet és el bateria dels Love of Lesbian. Els últims cinc estius no ha fet vacances perquè era just quan la banda estava en plena gira. De fet, fins

Després de cinc estius, els Love of Lesbian han decidit no fer gira per estar amb els fills

"La canalla té gran facilitat per normalitzar les situacions", diu l'educador Oriol Ruiz

fa dos anys, encara compaginava la seva feina com a publicista amb la música, com tots els altres components del grup, però el 2010 van decidir apostar només per la música: "L'èxit ens ha arribat quan tots ja érem pares de família i això ens fa viure tot el que ens passa, i ens envolta, amb molt cap. Del fet que això funcioni en depèn que les nostres famílies puguin viure", ens explica. Relata que la "vida amb la banda i la vida amb la família no s'assemblen gens i estranya molt que quan acabem un concert tinguem pressa per arribar a l'hotel, descansar i llevar-nos d'hora per arribar tan aviat com sigui possible a casa i estar amb els nens".

Per això, després de fer setanta bolos l'últim any, aquest és el primer estiu que el grup fa vacances. "Necessitàvem un descans després de tant temps sense desconectar". Tot i que algun any havien provat que la família seguís la gira fent ruta de bungalows i cases rurals, la millor manera que havien trobat d'adaptar la vida familiar a les obligacions del calendari de concerts era instal·lar-se durant un mes en alguna casa a la platja. "Canviàvem casa nostra per una casa d'estiu i jo marxava uns dies i tornava". La Glòria Plana, la

mare de l'Oriol, la Martina i el Marc, doncs, era qui es quedava amb la canalla. "És molt dur!", diu l'Oriol, i rectifica ràpidament: "La feina dura és la de la Glòria, que treballa tota la setmana i els caps de setmana es queda sola". Però s'explica: "És dur perquè t'enyores, les gires estan plenes d'hores mortes que no serveixen per a res i tu truques i et pregunten amb aquella veueta quants dies falten perquè tornis".

Punta de feina

Però també hi ha per a qui treballar a l'estiu és fer el que ha vist fer tota la vida a casa. El Toni Gordillo és el xef del restaurant El Hogar Gallego, a Calella (Maresme), i no recorda haver fet vacances amb els seus pares, que van muntar el negoci als anys setanta. "Em vaig passar els estius a la cuina, al restaurant, o a peu de carrer, amb els veïns", assegura. La Vanesa Saura, la seva dona, està al capdavant de La Hacienda, un restaurant especialitzat en banquetes i celebracions, que també ara està en plena temporada alta. Tenen una filla, la Lucía, que té cinc anys, i un fill, el Sergio, que n'ha fet un. Ja se sap que en el sector de la restauració els horaris són complicats i la realitat queda lluny de qualsevol idea de conciliació fami-

TEMPORADA ALTA. Per al Toni i la Vanesa, que es dediquen al sector de la restauració, l'estiu és la temporada de més feina.

CRISTINA CALDERER

CANVI DE PLANS. En un estiu sense gira, l'Oriol Bonet podrà compartir la passió per les bateries amb l'Oriol, la Martina i el Marc. MANOLO GARCÍA

liar. “Treballo de nou del matí a una de la matinada –diu el Toni– i a la tarda tinc dues hores de descans i procuro estar amb els nens”. Els dilluns, dia de descans setmanal, aprofiten per fer un dia de platja. La seva quadratura del cercle passa pels casals d'estiu entre setmana i el suport familiar durant el cap de setmana. “On em toca anar, avui?”, diu son pare que pregunta la Lucía.

Facilitat d'adaptació

Les vacances d'estiu, a casa nostra, duren prop de dos mesos i mig i és recurrent, abans o després de començar-les, que s'obri el debat de si seria pertinent escurçar-les i repartir-les més al llarg del curs, com passa en altres països. ¿Com afecta les criatures que els seus pares treballin o no a l'estiu i puguin passar les vacances plegats amb ells? Oriol Ruiz, responsable i coordinador de l'equip d'educació ambiental de la Fundació Pere Tarrés, assegura que els nens “tenen una gran facilitat per normalitzar les situacions”. De fet, assegura que els infants associen les vacances a un “període molt llarg de temps” que la majoria de famílies no poden compartir plenament.

L'important, assegura Oriol Ruiz, és que “trenquin la seva rutina” i “facin activitats i es relacionin amb altres companys”, perquè el fet de “no anar a l'escola ja és desconnectar”. Però apunta una reflexió necessària: “Com a país, ¿té cap sentit que tothom hagi de fer les vacances a l'agost?”

Una reflexió que serveix per veure com compaginen les famílies que treballen tot l'estiu la seva temporada de descans laboral. El Daniel i la Susana intenten fer alguna setmana de festa durant el curs, encara que coincideixi amb període escolar, i llavors fan “uns dies plegats de vacances amb l'autocaravana” o es queden a casa, o bé la Susana procura agrupar guàrdies per poder acumular “un parell o tres dies lliures” d'estiu.

Fer vacances durant l'hivern també és el que els passa al Toni i la Vanesa, que s'agafen uns dies al novembre, al febrer o al març, coincidint amb els mesos més fluïxos: “Aprofitem per estar junts a casa”, expliquen. —

Separats amb nens, uniu-vos!

David Cirici

Els torns dels ex dels ex

Per als nens, els canvis de torn ja són prou canvi. Canviar els canvis de torn no els fa cap gràcia. Al principi, als adults tampoc els en fa: hi ha la sospita que l'altre s'ha trobat un o una amant que li aniria millor tal dia i tal altre, i per això demana un canvi. Però això és com tot: amb el temps, aprenem de què va això de la separació amb criatures, i les criatures també aprenen de què va això de ser de família amb dues cases. De manera que, superada la primera fase, els separats i els fills dels separats deixem de neguitejar-nos si un dia el nen es queda a dormir a casa l'ex, o fem algun ajustament a causa d'un viatge. Una amiga meva diu que, passats dos o tres anys, els separats amb criatures podem considerar-nos veterans. I si ho hem fet bé, i les relacions amb l'ex són bones, i les criatures ja tenen una certa edat –posem a partir dels deu anys–, ens podem arribar a plantejar, fins i tot, coses com ara canviar els dies que els tenim.

Canvis de torn

Conec una parella les exparelles de la qual, el mateix dia i amb ben poques hores de diferència, els han demanat canviar els torns. Tots dos ex, a més, els han donat la mateixa raó: que sempre tenen els nens els dimecres i els dijous, i aquests dos dies són precisament els de més vida social, és quan la gent surt, i ja s'han perdut massa cinemes, teatres i sopars. Ara, als meus amics, ja no els fa cap mal –o no gaire, perquè una miqueta sempre en fa– pensar que el que volen és que els seus dies lliures coincideixin amb els d'un altre separat o separada que han conegut. O pensar que demanen aquests dies per sortir a lligar. I com que pertanyen al grup dels que la meva amiga considera veterans, es poden permetre un canvi important sense que els nens s'ho prenguin dramàticament, sinó com un sotrac més en la seva vida de pobres fills de separats. Per tant, només els queda ajustar els torns.

La qüestió és que als meus amics la casualitat els facilita les coses, perquè si decideixen concedir els dimecres i els dijous als seus ex, podran continuar gaudint de la seva pròpia coincidència de torns, de manera que els animo a fer-ho. “Però voleu dir –els dic– que tanta casualitat no incita a sospitar que els vostres ex s'han conegut i són parella?” No seria la primera vegada que els dos ex d'una parella es fan parella. És típic!

David Cirici és escriptor

